

บันทึก

เรื่อง หรือปัญหาข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ.๒๕๑๐
(การส่งหนังสือหรือคำสั่งตามมาตรา ๙ พนักงานเจ้าหน้าที่
จะต้องปฏิบัติอย่างไรจึงจะเป็นการถูกต้อง)

ด้วยกระทรวงอุตสาหกรรมได้มีหนังสือ ที่ อก.๐๓๐๑/๕๑๐๒ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๖๓ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า กระทรวงอุตสาหกรรมได้รับรายงานจากกรมทรัพยากรธรณีว่า กรมทรัพยากรธรณีมีปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ.๒๕๑๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแร่ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๖ ว่าพนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องปฏิบัติอย่างไรในการส่งหนังสือหรือคำสั่งจึงจะเป็นการถูกต้องตามมาตรา ๙ เพราะตามบทบัญญัติดังกล่าวมิได้บัญญัติไว้ชัดแจ้งดังที่บัญญัติไว้ในลักษณะ ๔ เรื่องการยื่นและการส่งคำคู่ความและเอกสารตามมาตรา ๖๗ ถึงมาตรา ๘๓ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง จึงทำให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ปฏิบัติการให้เป็นไปตามมาตรา ๙ มีความเห็นแตกต่างกัน กล่าวคือ ฝ่ายหนึ่งเห็นว่า การส่งหนังสือหรือคำสั่งตามมาตรา ๙ พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่จำเป็นต้องไปส่งด้วยตนเอง เพียงแต่ส่งหนังสือหรือคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับและเจ้าพนักงานไปรษณีย์ได้ไปส่งหนังสือหรือคำสั่งนั้นให้แก่บุคคลที่ปรากฏชื่อและที่อยู่ตามจำนำของหนังสือหรือคำสั่ง ถ้า(เจ้าพนักงานไปรษณีย์)ไม่พบตัวบุคคลดังกล่าวหรือไม่มีผู้โดยยอมรับแทน ก็ให้ถือว่าบุคคลดังกล่าวได้รับแจ้งข้อความในหนังสือหรือคำสั่งนั้นแล้ว และฝ่ายนี้ยังมีความเห็นต่อไปด้วยว่า ความในมาตรา ๙ ไม่ใช้กับการส่งอาชญาบัตรหรือประทานบัตร เพราะหนังสือนี้เป็นเอกสารสำคัญที่จะต้องมิไว้เพื่อแสดงสิทธิ จึงไม่อาจใช้วิธีส่งหนังสือคำสั่งทั่วไปตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติแร่ดังกล่าวได้ ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า การส่งหนังสือหรือคำสั่งตามมาตรา ๙ พนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องไปส่งด้วยตนเอง หากไม่พบตัวบุคคลดังกล่าวหรือไม่มีผู้โดยยอมรับแทน พนักงานเจ้าหน้าที่จึงจะมีอำนาจส่งโดยวิธีพิเศษ คือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนหรือปิดหนังสือหรือคำสั่งไว้ในที่เห็นได้ง่าย ณ สำนักงาน ภูมิลำเนา หรือถิ่นที่อยู่ของบุคคลดังกล่าว โดยมีพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจเป็นพยานในการนั้น และในกรณีนี้ จึงจะถือว่าบุคคลดังกล่าวได้รับแจ้งข้อความในหนังสือหรือคำสั่งนั้นแล้ว และฝ่ายนี้มีความเห็นต่อไปว่า เมื่อพระราชบัญญัติแร่ ฯ มิได้มีบทบัญญัติกำหนดวิธีการส่งหนังสือซึ่งเป็นอาชญาบัตรหรือประทานบัตรไว้เป็นกรณีพิเศษ แม้หนังสือนี้จะเป็นเอกสารสำคัญกว่าหนังสือหรือคำสั่งทั่วไปก็ต้องใช้วิธีส่งตามมาตรา ๙ ด้วย ดังนั้น เมื่อทั้งสองฝ่ายได้ปรึกษาหารือกันแล้วแต่ยังไม่อาจหาข้อยุติได้ จึงเห็นควรหารือคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า

๑. การส่งหนังสือหรือคำสั่งตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ.๒๕๑๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแร่ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๑๖ พนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องปฏิบัติ

อย่างไร จึงจะเป็นการถูกต้อง

๒. อาชญาบัตรหรือประทานบัตรจะใช้วิธีการตามมาตรา ๙ ได้หรือไม่อย่างไร

ข้อเท็จจริงปรากฏจากคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม (กรมทรัพยากรธรณี) ซึ่งมาร่วมประชุมว่า ในเรื่องวิธีการส่งหนังสือหรือคำสั่งตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติแร่ดังกล่าว ในทางปฏิบัติพนักงานเจ้าหน้าที่ของแต่ละท้องที่ได้ปฏิบัติโดยอาศัยการตีความบทบัญญัติมาตรา ๙^๑ ไปตามความเข้าใจของตนและอาศัยวิธีการปฏิบัติตามแบบอย่างแต่เดิมมาตามมาตรา ๘๔^๒ แห่ง พระราชบัญญัติการทำเหมืองแร่ พุทธศักราช ๒๔๖๑ ที่ถือเอาวิธีการส่งหนังสือหรือคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนเป็นหลัก ต่อมาปรากฏว่า บริษัทหินทองเหมืองแร่จำกัด ซึ่งตั้งอยู่ที่จังหวัดกาญจนบุรี ได้ยื่นคำขออาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ที่จังหวัดกาญจนบุรีต่อทรัพยากรธรณีจังหวัดกาญจนบุรี และทรัพยากรธรณีจังหวัดกาญจนบุรีได้ส่งคำขอนั้นไปยังกรมทรัพยากรธรณีเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมพิจารณาออกอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ให้แล้ว ทรัพยากรธรณีจังหวัดกาญจนบุรีได้ส่งอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ไปให้บริษัทดังกล่าวโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ตามภูมิสำเนาที่แจ้งไว้ต่อสำนักงานทรัพยากรธรณี จังหวัดกาญจนบุรี แต่ไม่สามารถส่งอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ให้แก่ผู้ยื่นคำขอได้ โดยปรากฏว่าเจ้าพนักงานไปรษณีย์ได้ส่งอาชญาบัตรดังกล่าวกลับคืนมา มีหมายเหตุว่า “ย้ายไปแล้ว” และตามพระราชบัญญัติแร่ดังกล่าวข้างต้น ผู้ได้รับอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่มีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติหลายประการ เช่น ต้องลงมือสำรวจแร่และต้องยื่นรายงานผลการดำเนินงานและการสำรวจที่กระทำไปภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๑^๓ นอกจากนี้

๑ มาตรา ๙ ในการที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะติดต่อส่งหนังสือหรือคำสั่งแก่ผู้ยื่นคำขอ ผู้ถืออาชญาบัตร ผู้ถือประทานบัตรชั่วคราว ผู้ถือประทานบัตรหรือผู้รับใบอนุญาตถ้าไม่พบตัวบุคคลดังกล่าว หรือไม่มีผู้โดยมอบรับแทน ให้ถือว่าบุคคลดังกล่าวได้รับแจ้งข้อความในหนังสือหรือคำสั่งนั้นแล้ว ในเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้

(๑) ส่งหนังสือหรือคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียน หรือ

(๒) ปิดหนังสือหรือคำสั่งไว้ในที่เห็นได้ง่าย ณ สำนักงาน ภูมิสำเนาหรือถิ่นที่อยู่ของบุคคลดังกล่าว โดยมีพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจเป็นพยานในการนั้น

๒ มาตรา ๘๔ ในการที่กรมราชโลหกิจ หรือกองราชโลหกิจประจำท้องที่หรือผู้กระทำการในนามของกรมราชโลหกิจจะแจ้งความแก่ผู้ถือประทานบัตรหรืออาชญาบัตรหรือใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าไม่พบตัวก็ให้ส่งจดหมายไว้ ณ ที่อยู่ของผู้นั้น ๆ ตามซึ่งได้บอกลงทะเบียนไว้ที่กองราชโลหกิจประจำท้องที่เมื่อได้ส่งจดหมายแล้วดังนี้ให้ถือว่าเป็นอันได้แจ้งความให้ผู้นั้น ๆ ทราบแล้ว

๓ มาตรา ๓๑ ผู้ถืออาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ต้องลงมือสำรวจแร่ภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ และต้องยื่นรายงานผลการดำเนินงานและการสำรวจที่กระทำไปภายในระยะเวลาหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ตามแบบที่กรมทรัพยากรธรณีกำหนดต่อทรัพยากรธรณีประจำท้องที่ ภายในสามสิบวันนับแต่วันสิ้นกำหนดนั้น และต้องยื่นรายงานผลการดำเนินงานและการสำรวจที่ได้กระทำไปภายในสามสิบวันก่อนอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่สิ้นอายุ

รัฐมนตรีหรือผู้ซึ่งรัฐมนตรีมอบหมายมีอำนาจสั่งเพิกถอนอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่เสียได้เมื่อผู้ถืออาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่

ตามมาตรา ๒๙^๔ วรรคสี่ อาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ดังกล่าวมีอายุหนึ่งปีนับแต่วันออก แต่เมื่อบริษัทถิ่นทองเหมืองแร่ จำกัด ไม่ได้รับอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ บริษัทจึงยังไม่ได้ดำเนินการตามมาตรา ๓๑ แต่อย่างใด ต่อมาเมื่อครบอายุอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ตามมาตรา ๒๙ วรรคสี่ เจ้าหน้าที่ได้ตรวจสอบพบว่านับแต่ได้ออกอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ให้ บริษัทนี้ยังมิได้ดำเนินการใด ๆ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติแร่นั้น ทรพยากรธรณีจังหวัดกาญจนบุรี จึงได้เสนอความเห็นต่อกรมทรัพยากรธรณีตามบันทึกที่ กจ.๑๓/๓๐๗๗ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๒๐ ว่า ควรจะได้ดำเนินการเพิกถอนอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ของบริษัทดังกล่าว แต่เมื่อได้ตรวจดูพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ.๒๕๑๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแร่(ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๑๖ มาตรา ๓๑ แล้ว เห็นว่าไม่ได้บัญญัติในเรื่องนี้ไว้ จึงได้หารือกรมทรัพยากรธรณีว่า เมื่อเกิดกรณีเช่นที่กล่าวข้างต้น กรมทรัพยากรธรณีมีมาตรการอย่างไรที่จะดำเนินการกับผู้ถืออาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ตามมาตรา ๓๑ เมื่อเรื่องได้มาถึงกรมทรัพยากรธรณี นิติกรกรมทรัพยากรธรณีเห็นว่า อาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่เป็นหนังสือสำคัญแสดงสิทธิที่ทางราชการออกให้ผู้ถือเพื่อผูกขาดสำรวจแร่ภายในเขตที่กำหนด หนังสือแสดงสิทธิดังกล่าวจะมีผลแก่ผู้ถือต่อเมื่อผู้ถือได้รับอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่จริง (มาตรา ๓๑) มิใช่มีผลต่อเมื่อผู้ถือได้รับแจ้งข้อความในอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ ดังนั้น จึงไม่อาจจะใช้วิธีการตามมาตรา ๙ บังคับแก่การส่งอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่เพื่อให้มีผลตามกฎหมายว่าผู้ถือได้รับอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ดังกล่าวไปแล้วได้ แต่เจ้าหน้าที่กองสัมปทานไม่เห็นด้วย เมื่อปรากฏว่าความเห็นเจ้าหน้าที่ของกรมทรัพยากรธรณีแตกต่างกันเป็นสองฝ่าย กระทรวงอุตสาหกรรมจึงได้หารือคณะกรรมการกฤษฎีกา

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๑) ได้พิจารณาปัญหาที่กระทรวงอุตสาหกรรมหารือมาแล้ว ในปัญหาข้อแรกที่หารือว่า การส่งหนังสือหรือคำสั่งแก่บุคคลที่ระบุไว้ในมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ.๒๕๑๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแร่ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๑๖ พนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องปฏิบัติอย่างไรจึงจะเป็นการถูกต้องนั้น เห็นว่า ในการติดต่อส่งหนังสือหรือคำสั่งแก่ผู้รับจะส่งโดยวิธีใดจึงจะมีผลผูกมัดผู้รับว่าได้รับแจ้งข้อความในหนังสือหรือคำสั่งนั้น มาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติแรดังกล่าวได้กำหนดวิธีการส่งหนังสือหรือคำสั่งไว้แล้ว จึงต้องยึดถือและปฏิบัติ คือ มาตรา ๙ บัญญัติว่า

“มาตรา ๒๙ ผู้ใดประสงค์จะขออาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ ให้ยื่นคำขอต่อทรัพยากรธรณีประจำท้องที่

คำขออาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่แต่ละคำขอจะขอได้ไม่เกินสองพันห้าร้อยไร่ เว้นแต่คำขออาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ในทะเล

รัฐมนตรีหรือผู้ซึ่งรัฐมนตรีมอบหมายเป็นผู้ออกอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่

อาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันออก

ผู้ถืออาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่

“ในการที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะติดต่อส่งหนังสือหรือคำสั่งแก่ผู้ยื่นคำขอ ผู้ถืออาชญาบัตร ผู้ถือประทานบัตรชั่วคราว ผู้ถือประทานบัตร หรือผู้รับใบอนุญาต ถ้าไม่พบตัวบุคคลดังกล่าว หรือไม่มีผู้โดยยอมรับแทน ให้ถือว่าบุคคลดังกล่าวได้รับแจ้งข้อความในหนังสือหรือคำสั่งนั้นแล้ว ในเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้

(๑) ส่งหนังสือหรือคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียน หรือ

(๒) ปิดหนังสือหรือคำสั่งไว้ในที่เห็นได้ง่าย ณ สำนักงาน ภูมิสำเนาหรือถิ่นที่อยู่ของบุคคลดังกล่าว โดยมีพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจเป็นพยานในการนั้น”

โดยนัยแห่งบทบัญญัติของกฎหมายมาตรานี้ เห็นความมุ่งหมายได้ว่ามีจุดประสงค์จะให้บุคคลดังกล่าวได้รับแจ้งข้อความในหนังสือหรือคำสั่งนั้นเป็นสำคัญ เพราะเหตุนี้พนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องติดต่อส่งให้แก่ตัวบุคคลดังกล่าว ซึ่งได้แก่ผู้ยื่นคำขอ ผู้ถืออาชญาบัตร ผู้ถือประทานบัตรชั่วคราว ผู้ถือประทานบัตร หรือผู้รับใบอนุญาต หากไม่พบตัวบุคคลดังกล่าว แต่มีบุคคลอื่นยอมรับหนังสือหรือคำสั่งไว้แทน ก็ให้ส่งหนังสือหรือคำสั่งให้แก่ผู้ที่ยอมรับไว้แทนนั้น ถ้าไม่พบตัวบุคคลดังกล่าวและไม่มีผู้โดยยอมรับแทน พนักงานเจ้าหน้าที่จึงจะติดต่อส่งหนังสือหรือคำสั่งโดยวิธีอื่นดังที่บัญญัติไว้ใน (๑) หรือ (๒) แทนได้ คือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนหรือปิดหนังสือหรือคำสั่งไว้ในที่เห็นได้ง่าย ณ สำนักงาน ภูมิสำเนา หรือถิ่นที่อยู่ของบุคคลดังกล่าว โดยมีพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจเป็นพยานในการนั้น และเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ปฏิบัติตามนี้แล้ว กฎหมายได้บัญญัติให้ถือว่าบุคคลดังกล่าวได้รับแจ้งข้อความในหนังสือหรือคำสั่งนั้นแล้ว แต่ในกรณีบริษัทถิ่นทองเหมืองแร่ จำกัด นี้ ปรากฏว่าพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ส่งอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ไปให้บริษัทดังกล่าว โดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ยังไม่ปรากฏว่าได้มีการติดต่อส่งให้แก่ตัวผู้ยื่นคำขออาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ซึ่งได้แก่บริษัทถิ่นทองเหมืองแร่ จำกัด ตามที่กฎหมายบังคับไว้แต่อย่างใด จึงยังไม่อาจถือได้ว่าเป็นการติดต่อส่งหนังสือหรือคำสั่งแก่ผู้รับโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ดังนั้น การที่จะสั่งเพิกถอนอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ของบริษัทดังกล่าวจึงไม่อาจกระทำได้ เพราะตามมาตรา ๓๑ ได้กำหนดให้ผู้ถืออาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่มีหน้าที่ที่จะต้องกระทำการใด ๆ ภายในกำหนดเวลาตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๑ โดยให้นับแต่วันได้รับอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ ซึ่งต้องเป็นวันที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ติดต่อส่งอาชญาบัตรนั้นให้แก่ผู้รับโดยชอบด้วยมาตรา ๙ ดังกล่าวแล้วข้างต้น แต่ตามข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ปรากฏว่าผู้ยื่นคำขออาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ไม่ได้รับอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ ทั้งปรากฏด้วยว่าการติดต่อส่งอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่นั้นก็ไม่ชอบด้วยมาตรา ๙ แล้ว การส่งอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่แก่ผู้ยื่นคำขอซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้กระทำไปจึงไม่มีผลตามกฎหมาย และไม่อาจถือว่าบริษัทดังกล่าวได้รับแจ้งข้อความในอาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่นั้นได้

สำหรับในปัญหาข้อสองที่หาหรือว่า จะใช้วิธีการตามมาตรา ๙ ดังกล่าวในการส่งอาชญาบัตรหรือประทานบัตรได้หรือไม่ อย่างไร นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๑) เห็นว่า คำว่า “หนังสือหรือคำสั่ง” ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติแร่ดังกล่าวแล้ว ย่อมหมายความว่ารวมถึงอาชญาบัตร หรือประทานบัตรด้วย เพราะ

ในมาตรา ๔^๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้ได้มีบทนิยามคำว่าอาชญาบัตรสำรวจแร่ อาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ อาชญาบัตรพิเศษ ประทานบัตรชั่วคราว และประทานบัตรไว้แล้ว ตามถ้อยคำที่นิยามไว้ปรากฏว่าอาชญาบัตรหรือประทานบัตรทั้งห้าประเภทนั้น ก็คือหนังสือสำคัญที่ออกให้เพื่อสำรวจแร่หรือผูกขาดสำรวจแร่หรือทำเหมืองภายในท้องที่หรือภายในเขตที่กำหนดในหนังสือสำคัญนั้นเอง จึงไม่มีเหตุผลที่จะถือว่าอาชญาบัตรหรือประทานบัตรมิได้อยู่ในความหมายของคำว่า “หนังสือหรือคำสั่ง” ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙ นอกจากนี้ในพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ.๒๕๑๐ รวมทั้งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมในภายหลังก็ได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับวิธีการส่งอาชญาบัตรหรือประทานบัตรไว้โดยเฉพาะแต่อย่างใด ดังนั้น การติดต่อส่งอาชญาบัตรหรือประทานบัตรแก่บุคคลที่ระบุไว้ในมาตรา ๙ หากต้องการจะให้การส่งอาชญาบัตรหรือประทานบัตรนั้นมีผลผูกมัดผู้รับตามที่กฎหมายบัญญัติไว้แล้ว จะต้องใช้วิธีการส่งดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙ นั้นด้วย

(ลงชื่อ) อมร จันทรสมบูรณ์

(นายอมร จันทรสมบูรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ธันวาคม ๒๕๒๓

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ล๑”

“ล๑”

“อาชญาบัตรสำรวจแร่” หมายความว่า หนังสือสำคัญที่ออกให้เพื่อสำรวจแร่ภายในท้องที่ซึ่งระบุในหนังสือสำคัญนั้น

“อาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่” หมายความว่า หนังสือสำคัญที่ออกให้เพื่อผูกขาดสำรวจแร่ภายในเขตที่กำหนดในหนังสือสำคัญนั้น

“อาชญาบัตรพิเศษ” หมายความว่า หนังสือสำคัญที่ออกให้เพื่อผูกขาดสำรวจแร่เป็นกรณีพิเศษภายในเขตที่กำหนดในหนังสือสำคัญนั้น

“ประทานบัตรชั่วคราว” หมายความว่า หนังสือสำคัญที่ออกให้เพื่อทำเหมืองก่อนได้รับประทานบัตรภายในเขตที่กำหนดในหนังสือสำคัญนั้น

“ประทานบัตร” หมายความว่า หนังสือสำคัญที่ออกให้เพื่อทำเหมืองแร่ภายในเขตที่กำหนดในหนังสือสำคัญนั้น

“ล๑”

“ล๑”